

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 512. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555275312.pdf> (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Genre og stil

✕ *Valdemar Seier* er Ingemanns første roman. Det er ikke tilfældigt, at han har valgt denne genre. Walter Scotts historiske romaner var nemlig også i Danmark overordentlig populære, og Ingemann har selv følt behov for at gøre rede for sit forhold til den britiske mester. I det ovenfor nævnte brev til Grundtvig indrømmer han, at han har lært »Kolorit og Tegning« af briterne, men tiere understreger han dog selvbevidst afstanden til Scott, der fremhæver »en vilkaarlig opfundet Helt, som Hovedfigur paa et Malerie med historisk Baggrund« (Fortalen til *Prinds Otto* s. 531). Derimod tager han selv »historiske Hovedbegivenheder og Hovedpersoner til Forgrund« (smst.). I [513](#) *Tilbageblik* (s. 47) karakteriserer han rammende sine romaner som »frit behandlede Kongekrøniker«.

✕ Imidlertid er det ikke kun inspirationen fra Scott, der har fået Ingemann til at vælge romanformen, for oversatte romaner af alle slags havde været uhyre populære i Danmark siden slutningen af det 18. årh. Først med Ingemanns historiske romaner kom et indenlandsk produkt, der kunne tage konkurrencen op med oversættelseslitteraturen. Ingemann nævner selv i *Tilbageblik* (s. 46), at »Romanen er ... vor Tids egentlige Epopé [dvs. helteedigt] og har det største Publicum«. Og det var vigtigt for ham at få mange læsere, ikke så meget af økonomiske grunde, som fordi hans sigte med *Valdemar Seier* var en vækkelse af nationen. Romanen var også den mest hensigtsmæssige genre, når målet var at vise folket, hvordan dets ånd havde åbenbaret sig i historien, for netop romanen åbner mulighed for »en rolig, omstændelig Udmaling af Menneskelivets mangfoldige, karakteristiske Enkeltheder« (smst.).

✕ Som en sidste fordel ved romanen anfører Ingemann, at den kan rumme både lyriske og dramatiske indslag. Lyrikken er nu ikke særlig fremtrædende i *Valdemar Seier*, det er derimod den dramatiske fremstilling. Skønsomt udgør replikker knap halvdelen af romanen, og det er utvivlsomt en af grundene til, at værket blev så relativt letlæseligt, som det endnu er. En undersøgelse af syntaksen (opbygningen af led og sætninger) viser nemlig, at replikkerne er mærkbart enklere konstrueret rent sprogligt end den øvrige tekst. Man kan for øvrigt ikke undre sig over Ingemanns forkærlighed for direkte tale, for omkring halvdelen af hans produktion før *Valdemar Seier* var skuespil; de mange monologer, som jo egentlig skulle være overflødige i en roman, er tydeligt nok et levn fra den dramatiske digtning. Men det er ikke kun replikbrugen, der viser indflydelse fra scenen, også opbygningen af de enkelte situationer bringer ofte samtidsdramaer i erindring: dialogen mellem Andreas og Valdemar s. 461 f. kan minde om opgøret mellem Olaf og Hakon i Oehlschlägers *Hakon Jarl*, forklædningscenerne (f.eks. Otto i Beengjærds dragt s. 304ff.) har ligeledes paralleller hos Oehlschläger. Også personsammenstillingen er hyppigt hentet fra dramaet (f.eks. heltinden, Beengjerd, og hendes fortrolige, Audacia, s. 205-207), ligesom den langt udtrukne misforståelse (mellem Dagmar og Kirstine s. 255-260) er velkendt i datidens [514](#) komedier. Endelig er scenerierne tit som kulisserne til et romantisk drama, f.eks. det natlige kapel s. 30ff. eller den månebelyste slotshave s. 297f. Mere i stil med 1820'ernes poetiske realisme er lokalkoloritten i optrin som det italienske herberg s. 215ff. og den sjællandske forårssyd s. 403f.

✕ Stilen i *Valdemar Seier* virker i dag noget tung, og det skyldes især Ingemanns forkærlighed for mange sideordnede udtryk, som tit er synonyme. Et grelt eksempel findes s. 115: »Graaboe ligger i Gruus og Aske, og I seer en forjaget og landflygtig Mand for Eder; men jeg har ikke sveget og forraadt min Herre og Konge«. Formentlig har forfatteren hermed villet give fremstillingen en vis ærværdig pondus. Derimod afstår han fra at give sproget en gennemført gammeldags tone. Det havde han tidligere forsøgt sig med (i *Jullegave*, 1816), men i *Valdemar Seier* har han kun givet stilen en lidt gammelmodig farve i enkelte ord og vendinger, især tiltaleformlerne. For samtiden har denne patina ikke været særlig markant, bl.a. fordi mange af de gammeldags udtryk i romanen havde været litterære modeord siden Oehlschlägers ungdomsdigtning. I øvrigt er stillejet i romanen varieret, svingende fra det patetiske i de heroiske episoder til det jævne i folkelivsskildringerne. De gejstlige herrers tale har et stærkt bibelsk præg, men uden mange egentlige citater. Ordsprog bruges flittigt i replikkerne, og de er ikke begrænset til en bestemt persongruppe, men fremstår som nationens fællesej.

✕ På et andet punkt virker Ingemann ligefrem moderne i forhold til samtiden: fortælleren træder i hele romanen meget tilbage, der findes således ikke én direkte henvendelse til læseren.

✕ En mere mærkbar indgriben fra forfatterens side kunne man nok have ønsket i kompositionen af romanen som helhed. Den er helt igennem kronologisk fremadskridende, og det gør det noget vanskeligt for læseren at fastholde alle trådene - til trods for de tilbagevendende referater af de historiske begivenheder. På den anden side bevares ved denne komposition det krønikepræg, som Ingemann selv vurderede positivt:

»Vil man derfor heller kalde mine historiske Romaner Krøniker, skal jeg Intet have derimod. Jeg kan ikke ønske dem noget længere og virksommere Liv, end hine Krøniker, og det skulde fornøie mig engang at see dem paa Bondens Hylde mellem Holger Danske og Carolus Magnus« (Fortalen til *Prinds Otto* s. 534; de to nævnte værker hører til de såkaldte almuekrøniker eller folkebøger).

[515](#)